

Żądania

Komisja wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że:

Bułgaria uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 21 dyrektywy 2004/49/WE ⁽¹⁾, ponieważ:

- nie zapewniła wyspecjalizowanej jednostce dochodzeniowej niezależności od zarządcy infrastruktury, a zatem Bułgaria uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 21 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE;
- nie zapewniła wystarczających środków dla wyspecjalizowanej jednostki dochodzeniowej, tak aby jednostka ta mogła niezależnie wykonywać swoje funkcje, a zatem Bułgaria uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 21 ust. 2 dyrektywy 2004/49/WE;
- obciążenie Republiki Bułgarii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Zgodnie z art. 21 dyrektywy 2004/49/WE państwa członkowskie powinny zapewnić, że określone w art. 19 dochodzenia dotyczące przyczyn wypadków i incydentów będą prowadzone przez stały organ, złożony przynajmniej z jednej osoby badającej, mogącej pełnić funkcję osoby prowadzącej dochodzenie w razie wypadku lub incydentu. Organ ten powinien być niezależny pod względem organizacyjnym, prawnym i decyzyjnym od zarządców infrastruktury, przedsiębiorstw kolejowych, podmiotu ustalającego ceny, podmiotu przydzielającego przepustowość infrastruktury i jednostki notyfikowanej oraz od wszystkich stron, których interesy mogłyby być sprzeczne z zadaniami powierzonymi organowi dochodzeniowemu. Ponadto powinien on być niezależny od władzy bezpieczeństwa i regulatorów kolejowych.
2. W skardze Komisja wskazała, że wyspecjalizowana jednostka dochodzeniowa badająca przyczyny wypadków i incydentów, która została utworzona w ramach Ministerstwa na transporta (ministerstwa transportu), nie jest niezależna od zarządcy infrastruktury — nacjonalna kompanija „Żelezopytna infrastruktura” (krajowego przedsiębiorstwa infrastruktury kolejowej). W szczególności jednostka ta charakteryzuje się brakiem organizacyjnej niezależności, jak również brakiem autonomii w zakresie przyjmowania decyzji. W tym rozumieniu Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom określonym w art. 21 ust. 1 dyrektywy 2004/49/WE.
3. W skardze Komisja wskazuje także, że uregulowania przyjęte przez Republikę Bułgarii nie zapewniają wyspecjalizowanej jednostce dochodzeniowej dostępu do wystarczających środków umożliwiających jej niezależne wykonywanie powierzonych funkcji, w rozumieniu art. 21 ust. 2 dyrektywy 2004/49/WE.

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa kolei wspólnotowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 95/18/WE w sprawie przyznawania licencji przedsiębiorstwom kolejowym, oraz dyrektywę 2001/14/WE w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz certyfikację w zakresie bezpieczeństwa (Dyrektywa w sprawie bezpieczeństwa kolei), Dz.U. 2004, L 164, s. 44.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Ireland) w dniu 5 lutego 2019 r. — Minister for Justice and Equality/PI

(Sprawa C-82/19)

(2019/C 122/15)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Ireland)

Strony w postępowaniu głównym

Strona składająca wniosek: Minister for Justice and Equality

Strona ścigana: PI

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy o niezależności prokuratora od władzy wykonawczej należy rozstrzygać w oparciu o pozycję, jaką zajmuje on we właściwym krajowym systemie prawnym? Jeśli nie, na podstawie jakich kryteriów należy rozstrzygać o niezależności od władzy wykonawczej?
- 2) Czy prokurator, który zgodnie z prawem krajowym bezpośrednio lub pośrednio podlega ewentualnym poleceniom lub instrukcjom ze strony ministerstwa sprawiedliwości, jest wystarczająco niezależny od władzy wykonawczej, aby uznać go za organ sądowy w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej ⁽¹⁾?
- 3) Czy w takim przypadku prokurator musi być również funkcjonalnie niezależny od władzy wykonawczej i na podstawie jakich kryteriów należy rozstrzygać o funkcjonalnej niezależności?
- 4) Czy w wypadku spełnienia przesłanki niezależności od władzy wykonawczej prokurator, którego rola ogranicza się do wszczynania i prowadzenia śledztw oraz zapewnienia ich obiektywności i zgodności z prawem, wnoszenia aktów oskarżenia, wykonywania orzeczeń sądowych oraz ścigania przestępstw i który nie wydaje krajowych nakazów aresztowania i nie może pełnić funkcji sędziowskich, jest „organem sądowym” w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej?
- 5) Czy prokuratura w Zwickau jest organem sądowym w rozumieniu art. 6 ust. 1 decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi?

⁽¹⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. 2002, L 190, s. 1).
